

PRECISAMOS A LINGUA SE QUEREMOS VENCER

“Non comprendo como se pode estar co pobo desprezando a súa fala...”

Ademais de usar o galego como lingua de expresión oral e escrita, tanto na vida privada como pública, Manuel María é unha das figuras da nosa historia e da nosa literatura que máis empeño pon para que o galego se converta no idioma normal de Galiza e o escritor que máis composicións poéticas lle dedicou. Para el a lingua é a creación máis importante do pobo galego, a luz que ilumina o noso ser, a chave coa que abrimos o mundo, a forza que nos une e sostén, a fonte de irmandade, a esencia de Galiza e o símbolo indiscutíbel da súa existencia e permanencia. O futuro de Galiza vai unido ao futuro da lingua galega até o punto de que “quen nos quere sen fala, quer matarnos”.

▲ Manuel María na carreira en defensa da lingua, o Correlingua, na cidade da Coruña no ano 2001. Foto Xoán Díaz

▲ O labor e a significación das Irmandades da Fala foi frecuente materia literaria para Manuel María, así como motivo das súas conferencias tanto no interior como fóra de Galiza.

A fala

O idioma é a chave con que abrimos o mundo, o salouco máis feble, o pensar máis profundo.

O idioma é a vida, o coitelo da dor, o murmurio do vento, a palabra de amor.

O idioma é o tempo, é a voz dos avós, e ese breve ronsel que deixaremos nós.

O idioma é un herdo, patrimonio do pobo, maxicamente vello, eternamente novo.

O idioma é a patria, a esencia máis nosa, a creación común máis grande e poderosa.

O idioma é a forza que nos xungue e sostén. Se perdemos a fala non seremos ningún!

O idioma é o amor, o latexo, a verdade, a fonte de que agroma a máis forte irmandade.

Renunciar ao idioma é ser mudo e morrer. Precisamos a lingua se queremos vencer!

(As rúas do vento ceibe, 1979)

Manuel María é un dos poetas galegos máis musicados o que contribuíu a agrandar a súa popularidade e a difundir a súa mensaxe poética, particularmente en defensa da lingua galega.

Manuel María

Beleza, amor e compromiso